

Dette er i skrigende modstrid med, hvad hr. Holger K. Nielsen sagde. Jeg hørte i morges SF udnævnt til at være et meget konservativt – altså ikke partipolitisk, men forstokket – parti, og det viser sig her igen, at det, det sagde for 25 år siden, siger det stadig væk.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes, at SF ligesom tager som udgangspunkt i, at bare FN beslutter, bare FN gør det, de skal, så er alt godt.

Der vil jeg da godt sige til SF, at et af problemerne i den slags tilfælde, hvor det kan være på tale at bruge det internationale samfund til at lave nogle aktioner, er jo, at FN ikke altid er helt perfekt, at FN-systemet desværre har nogle store skavanker, ved at man kan opleve det ene veto efter det andet fra f.eks. Rusland og Kina. Der synes jeg ligesom, at SF og hr. Holger K. Nielsen sender det over til NATO og siger, det er NATO, den er gal med, og det er NATO, der skal ændre sig, hvor vi andre nok siger: Jamen FN har jo altså også nogle fejl. FN har ikke formået at løse mange af de kriser, vi har været ude i. FN har spillet fallit på en række områder.

Kan SF og hr. Holger K. Nielsen ikke se, at det også er et problem, og er det noget, der giver anledning til overvejelser fra SF's side?

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Holger K. Nielsen, om ikke vi er enige om, at en forudsætning for, at NATO kan agere, er, at der er fuldstændig konsensus blandt de heldigvis nu snart 19 lande. Hvorfor består hr. Holger K. Nielsens så store betæneligheder, når 19 demokratiske lande i enighed forudsættes at tiltræde en konkret aktion? For det er jo tilfældet. Eller er hr. Holger K. Nielsen ikke enig i det?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Hr. Melchior hævder, at SF gør det samme i dag, som det gjorde for 25 år siden eller for 40 år siden. Det er jo ikke sandt.

SF har eksempelvis støttet, at der blev indsat en fredsbevarende styrke i Bosnien. For et gammelt pacifistisk parti var det så sandelig ikke spor nemt. Det kan jeg godt sige til Arne Melchior. Vi gjorde det, fordi vi følte, at det var rigtigt, at man i den situation gik ind og sikrede en fredsløsning i det område, men en forudsæt-

ning for os var, at der var en international retsorden bag det.

Så kan man diskutere: Er det vigtigere, at man er formalist, end at man redder menneskeliv? Det spørgsmål stillede hr. Hans Engell, og det er jo et af de fundamentale spørgsmål her.

Jeg tror, at mange af os i virkeligheden ofte kan være i tvivl. Hvem siger, at militære aktioner altid skaber fred? Det er, som om hele højrefløjen har en forudsætning om, at jo flere soldater man sætter ind, jo mere militær man sætter ind i en konflikt, jo større er chancen for, at der bliver skabt fred i det pågældende område. For mig at se er en militær aktion den absolut sidste mulighed, som man måske kan anvende, hvis der har været politiske forhandlinger, hvis der er en løsning, man skal bakke op, og i det tilfælde, hvor det er nødvendigt med en militær aktion, må jeg så sige, at der er det altså afgørende, at det bliver på grundlag af de internationale regler, den folkeret, der gælder. I modsat fald er vi ude på et skråplan, hvor det i sidste ende bliver USA, der skal definere, hvad det er for konflikter, man skal gå ind i.

Hvis vi vender tilbage til den debat, der er rejst bl.a. af senator Roth, så kan jeg sige, at da USA gik ind i Vietnam i 1960'erne, var det ud fra en betragtning om, at man skulle forsvare de demokratiske værdier. Der var en klar ideel målsætning for den amerikanske Vietnamkrig. Jeg tror også, de fleste af os i dag må erkende, at den blev ikke nået.

De mange amerikanske overgreb i Latinamerika har også hver gang været defineret ud fra, at USA mener, de dermed har forsvaret demokratiet.

Man kan godt finde eksempler på, at det, hr. Hans Engell siger, kan være rigtigt, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at det er et skråplan, man bevæger sig ind på, og indsatsen er den autoritet, som FN bør have, og som jeg tror de fleste i Folketinget mener at FN skal have.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil spørge hr. Holger K. Nielsen, om problemet ikke er, at den her diskussion jo dybest set er politisk, og det er sådan set det, vi hører klart fra de forskellige parters side.

Altså der bliver snakket om folkeretten, og det bliver sagt med sådan en vis patos, som om folkeretten er noget, der fuldstændig krystal klart definerer, hvad man skal, og hvad man ikke skal. Men hvor er folkeretten henne, når vi